

عنوان مقاله:

فیلم ناصرالدین شاه اکتور سینما (۱۳۷۰) بازنمایی کننده تجربه نظاره گری جسمانی و از میان رفتن مرز میان ناظر و منظر سینمایی

محل انتشار:

مجله هنرهای زیبا: هنرهای نمایشی و موسیقی، دوره 26، شماره 3 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمدباقر قهرمانی - دانشکده هنرهای نمایشی و موسیقی، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران

علیرضا صیاد - دانشگاه هنر

خلاصه مقاله:

فیلم ناصرالدین شاه اکتور سینما مبتنی بر وقایع ورود سینما به ایران و با مروری بر تاریخ سینمای ایران، داستانی تخیلی ارائه می کند، و از این مدخل به معضلات ساخت فیلم و ممیزی می پردازد و نقش قدرت حاکم در این فرایند را مورد اشاره قرار می دهد. در طول روایت، دایما مرزهای میان فضای واقعی مفروض جهان داستان و فضای سینمایی درون روایت محو می شود؛ گاه شخصیت فیلمی وارد فضای واقعی می شود و فاصله پرسپکتیوی و جایگاه امن نظاره گری را از بین می برد، و گاه تماشاگر وارد محیط فیلم می شود و با شخصیت فیلمی به تعامل می پردازد. از این منظر این اثر را می توان به مثابه کنکاشی خلاقانه در رابطه با تجربه نظاره گری سینمایی در نظر گرفت. با شکافته شدن پرده و شکسته شدن مرز میان ناظر و منظر سینمایی، این فیلم الگوی نظاره گری مبتنی بر تماس لامسه ای و ارتباط بدنی را بازنمایی می کند. پژوهش حاضر که با روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای صورت گرفته است، این بحث را مطرح می سازد که این اثر، با ادای دین به تاریخ سینمای ایران سعی کرده است درک سنتی از مفهوم نظاره گری سینمایی را مورد پرسش قرار دهد و بر جنبه های تنانی و ادراک جسمانی در تماشای فیلم تاکید کند.

کلمات کلیدی:

ناصرالدین شاه اکتور سینما، محسن مخملباف، اتاق تاریک، نگاه خیره، تماس لامسه ای، بدن ناظر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1774888>

